

CYKLOPOUŤ 2023

CYKLOPOUŤ 2023 ANEB JAK JSME ZMOKLI A ZASE USCHNULI

Je březen, do mailové schránky přichází nová zpráva. „Zdravíme cyklopoutníky,“ čteme a je nám hned jasné, že se blíží další cyklopoutě, tentokrát již 19. ročník! A kam pojedeme? Poutní místa Broumova a Slezska. Byli jsme tam někdy? Nebyli. Přihláška je brzy vyplněna a už stačí jen najet pár set kilometrů, abychom to na kole zase všechno ušlapali.

Najednou je srpen a už odjíždíme do Uherského Brodu, odkud autobusem jedeme do Koclířova. Vždyť je to jako před týdnem, co jsme loni nakládali do autobusu vánočky, záviny, sudy s pivem i nealkem, do vozíku kola a lavičky. Letos máme taky naloženo a můžeme vyrazit. Po cestě nám pan řidič Tomáš radí, kam musíme někdy všichni zajet na zmrzlinu. Prý je tam úplně nejlepší. Ale kde bylo to místo? Kdoví. V Koclířově jsme už po poledni, do oficiálního zahájení cyklopoutě ještě zbývá pár hodin. Rychle zabrat místo na spaní, než přijedou ostatní cyklopoutníci a už sedíme v cukrárně a doplňujeme zásoby cukru na celý týden dopředu. Před večerí začínají padat první kapky, problém je, že ustat dle předpovědi počasí mají až ve čtvrtek. Obavy zajídáme gulášem s chlebem a mezitím se vítáme s příjezdějícími cyklopoutníky. Staré známé i mladé neznámé tváře postupně obsazují místa na spaní, někteří musí i do chatek za poutním domem. Alespoň to mají blíže k přivítání místním farářem v kostele sv. Alfonse. Po něm se rovnou odebíráme na mši svatou naproti přes silnici do kostela sv. Filomeny. Přes řady karimatek se dostáváme ke svým spacákům, první noc je jako každý rok na spánek slabá.

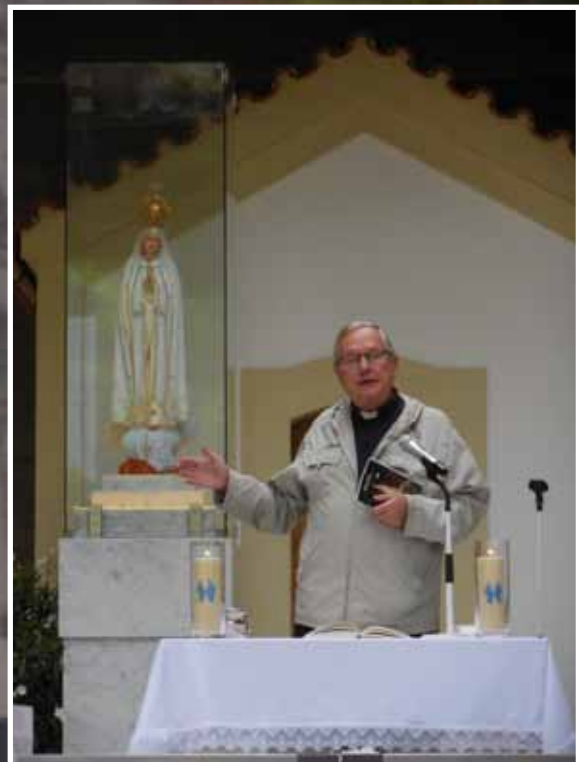
1. ETAPA KOCLÍŘOV – KUNVALD 58 KM

Otevíráme oči, vytahujeme špunty z uší, slyšíme kapky deště? Neslyšíme, hurá! Balíme věci, snídáme, navlékáme nový červenobílý cyklo-dres a už si to na kole šlapeme ke Caphelině, kde nám dává na cestu požehnaní místní farář. Cyklo-dres nemá, ale ve skříni našel alespoň bundu Orel. Modlitba, společné foto, tři dva jedna – teď – a vzhůru do prvních kopců letošní cyklopoutě! Kdo se nás to ale stále drží? Kdo se nezalekne bahnitěho terénu? Letošní nováček pan Cyril! První etapu tedy jedeme ve trojici, po cestě ale stále míváme i ostatní cyklopoutníky. Jožka poprvé nejde na svém starobylém Favoritu, krátce před cyklopoutí se definitivně poškodil, a tak letos vyrazí na zbrusu nové silničce. Nejstarší účastník, pan Ivan, svůj Favorit už také nechal doma a vybavil se parádním elektro-kolem. Vašek Schneider kolo neobměnil, ale vyrazil letos bez Aničky. Jestli tyto řádky čteš Aničko, moc jsi nám chyběla! V pelotonu nám také chybí tradiční účastník pan Hons, jeho kamarádi Toníci ale vyrazili i letos. Jinak velké změny nejsou, jede tradiční skupinka paní Voldánové, Formánkovi, Čápovi, samozřejmě i pár nováčků. Jen těch mladých lidí nějak v pelotonu ubývá.

Z počátku se jede dobře: Česká Třebová, Ústní nad Orlicí, oběd v indické restauraci, mňam! Tam dešť už ale spouští své kapky na naše kola, s plnými břichy se soukáme do pláštěnek a míříme směr Žamberk. Rozhledna je nedaleko, tam přeci musíme! Přes dešť sice vidíme jen pár nejbližších luk, ale nevadí, dokonce i razítko do credenciálu mají. Ještě kaplička, kostel, krásně modrý, obrovský. Skupina Snails v letošním proměnlivém složení táta, Luděk, Lenka, Jura, Laďa, Vašek, Franta právě vyjíždí z náměstí, na posledních pár kilometrech se připojujeme k nim. Dlouhý mokrý had cyklopoutníků přijíždí do Kunvaldu, kde ale je to ubytování? Dědina je snad delší než Strání-Květná! Po třech kilometrech už vidíme místní školu, kola rychle uložit pod přístřešek, z autobusu vzít batohy a rychle do třídy zabrat místo na spaní! Židličky hezky poslouží jako věšák na sušení mokrého prádla, ale co to? Topení že by topilo? V srpnu v roce zdražování energií? Možná jsme jen tak promrzlí, že i studené topení se nám zdá teplé. Kéž by to platilo i o sprše, ve které teče ledová voda. Co už, aspoň sprchováním ne-

strávíme příliš mnoho času. Velkou porci večere do sebe soukáme pomalu, času je ale dost než přijede z Letohradu imitátor Václav Faltus. Tělocvičnou se při vystoupení rozlýchá hlasitý smích, pan Faltus nám přes sms děkuje ještě po zbytek dalšího týdne za výborné publikum.

2. ETAPA KUNVALD – MEZIMĚSTÍ 87 KM

Otevíráme oči, vytahujeme špunty z uší, slyšíme kapky deště? Slyšíme a jaké! Oblékáme si hezky vysušené oblečení, za hodinu stejně bude ale celé mokré. Mše svatá v tělocvičně, na snídani pomazánka, horký čaj. Do těch pláštěnek se nám tak nechce, ach jo. Do Neratova přijíždíme s kalužemi v botách, v kostele je právě mše, tak alespoň na chvíli nakoukneme. Odcházíme, na zemi po nás zůstávají mokré fleky. Tak pěkné místo by to bylo, jen kdyby tak nepršelo! Divoká Orlice začíná plnit své koryto, mostek přes ni ale ještě drží. Pár kroků přes něj a už jsme v Polsku. Lesní rozmáčenou pěšinou se napojujeme na asfaltku a malými polskými vesničkami přijíždíme... na autobusovou zastávku. Jediný možný úkryt po několika kilometrech. Klepu se zimou jako ratlík, mikina pod bundou snad pomůže.

Malá svačina, přeplánování trasy a jede se dál. Pan Miklenda po nás vzkazuje, že se mu vypnul mobil, ale že trasu tady zná. On už snad na tom svém kole projel všechny cesty Evropy!

Mikina hezky hřeje, sjíždíme z plánované trasy do terénu. Kaluže nekaluže, stejně budeme za chvíli celí od bahna. Lesem se jede hezky, pod stromy aspoň tolik neprší. Dlouhým sjezdem přijíždíme do Polanica-Zdrój, prý jsou tam někde poblíž lázně, no nevím, do wellness nás nikdo nepozval. Jsme rádi, že nás zmáčené nevyhodí z restaurace, ale vůbec bychom se nedivili, kdyby na židličkách po nás mokrě zůstalo. No a zase pěkně na déšť. Prší snad ještě víc než před obědem, asi už jsme rezignovali, mokré máme stejně všechno. Ve Vambeřicích alespoň nahlédneme do monumentální baziliky Navštívení Panny Marie a pomalu se suneme k českým hranicím. Ivan se Zdeňkou nás předjíždí na elektrokolech, jejich tempu ani zdaleka nestačíme. Možná budeme na videu, jak plápoláme v dálce za nimi. V Broumově máme jedinečnou příležitost dostat se do klášterního kostela sv. Vojtěcha, právě tam probíhá mše, jinak tam lze

jen s prohlídkou. Paní Voldánová na nás volá, že jestli chceme, za půl hodiny jede do Meziměstí vlak. Hodin už je sice jak na kostele, ale těch posledních pár kilometrů v dešti už snad dojedeme. Zase spíme v základní škole, k večeri jsou špekáčky a klobásky. Zmožení počasím usínáme bez problémů.

SALVE REGINA. MATER. MISERICORDIAE. VITA. DULCE DOMINI. SPES. VOSTRA.

3. ETAPA MEZIMĚSTÍ – SOBÓTKA 83 KM

„Nevzbudil jsem vás, jak jsem v noci spadl z mé matrace?“ ptá se hned po probuzení Cyril. My jsme nic neslyšeli, ale rána z jeho vysokého lože to asi musela být pořádná. Mše svatá se koná v jídelně, slouží ji otec Karel Dvořák, který se k nám včera přidal. Na židličkách před provizorním oltářem sedí Peťa Gabriel s Terezkou Davidovou jako novomanželé, Pavelkovi nám opět dělají hudební doprovod. Ke snídani máme nálož párků s čerstvými rohlíky, venku, jak už je to letos zvykem, zase poprchá. Brzy se ale přes šedé mraky začínají prodírat sluneční paprsky a než stihneme dojet do města Walbrzych, už je nám na sluníčku teplo. Návštěva katedrály, pokec s ostatními skupinkami, razítko v íčku a jedeme dál! Přes velká města bývá většinou složité projet, nicméně polská síť cyklostezek je natolik promyšlená, že po silnici jezdíme minimálně. Auta na přechodech zastavují dřív, než si vůbec stihneme rozmyslet, zda chceme přejít na druhou stranu. Dojíždíme až k jednomu z největších zámků v Polsku, ke krásnému Ksiaz. Na prohlídku však není čas, navíc fronta lidí od vstupu je delší než kolona na D1. Podíváme se alespoň na zahradu a už zase padají kapky deště. Nedá se, jedeme dál. Čeká nás město Swidnica, tam bychom se mohli najíst. Před tím však ještě zajíždíme k největšímu dřevěnému baroknímu chrámu v Evropě. Zaplatíme 15 zlotých a můžeme dovnitř. Pěkné, moc pěkné, naplněné zajímavou vůní. Břicha už ale kručí hlady, je čas občerstvit se nejen duchovně! Na náměstí vidíme sedět na zahrádce restaurace skupinku Anežky a Jožky, prý je to tam dobré. „Pokud chcete řízek, objednejte si ‚švábi‘,“ radí nám Anežka. Řízek nechceme, chceme pizzu! Jen nám chvíli trvá než zjistíme, že obsluha pouze nosí menu, ale objednat si musíme u baru.

Sobótka, místo dnešního noclehu, není daleko, ale před námi se ještě tyčí tzv. polský Říp, hora Sléza. S ambicemi na výjezd ujedeme pár set metrů, ale terén je natolik nepřijemný, že na kole se jet nedá. Pěšky bychom se drápali nahoru hodinu, po krátké úvaze si necháváme výstup ujít. Jak zjišťujeme v cíli etapy, na horu se prý vydal jen Honza Mikolášek na elektrokole. Nocujeme v obrovské sportovní hale, ve sprše je konečně teplá voda! Cyklopoutník Zdeněk Gazur nám daroval maso ze svých býků, a tak si na večeri pochutnáváme na hovězím s těstovinami. Luděk s tátou netrpělivě upírají oči na Martinovu ořechovku, štamprle nejsou, nevádí, leje se do kelímků. Na programu jsou dvě přednášky: Henryho o Wroclawi a pana Milického o jeho pěší pouti do Santiaga de Compostela.

4. ETAPA SOBÓTKA – WROCLAW 61 KM

Co by to bylo za probuzení bez Pedrova budíčku! No schválně, kdo z vás si tu melodii pak brouká po zbytek dne? Snídáme půl vánočky s marmeládou a máslem, cukr před etapou doplněn! Jen koleno dneska stávkuje, ještě že jsme včera nelezli na tu Slézu! Etapa nás dnes čeká kratší, to se nějak ujede. Po krásných cyklostezkách si to štrádujeme až do samotného centra Wroclawi. Na to, že je údajně čtvrtým největším městem Polska, dostat se do ní nám nedělalo žádný problém. Cyklopruhy na silnici, cyklostezky vedle chodníku, ač je ulice sem tam rozkopaná, nevzniká žádná panika. Díky včerejší Henryho přednášce ihned víme, na co se to na náměstí díváme. Domy pojmenované jako Jeníček a Mařenka, kostel svatě Alžběty, trpaslíci všude kolem... ale co si budeme, první jsme stejně zamířili do obchodu se sladkostmi.

Skoro půlkilový sáček narveme do batůžku, pěšky vyrážíme obejít náměstí, a nakonec usedneme v řecké restauraci. „Kolik trpaslíků tady uvidíme, tolik budeme mít dětí Veru,“ říká mi nadšeně Martin. Viděli jsme jich už asi šest, po cestě k zoo už se radši po zemi nerozhlížím. Snails mezitím vysedávají u dobrého jídla na místní tržnici, ochutnávají polské speciality – bigos a pirohy. My vcházíme do zoo, ještě máme dvě hodiny k dobru před zavíračkou. Opice, sloni, lev, medvěd a červené pandy, jeee! Fronta k vyhlášenému podmořskému světu je tak na hodinu, nevádí, třeba někdy příště. Než ale stihneme obejít výběhy tuleňů, vyder, žiraf a zeber, ve frontě stojí jen pár lidí a za minutu už nás vpouští dovnitř. Je to krása – želvy, hroši, žraloci – tetelíme se radostí, že nám tento zážitek nakonec neutekl. A co jste podnikli ve Wroclawi vy? Dneska není večere, a tak zajíždíme do Kauflandu nakoupit rohlíky. Otevřeno má i lékárna, pořádná vrstva Voltarenu je už na mém koleni. Díky Marto, že jsi i přes mé odmítnutí do té lékárny zašel! Ubytování se nachází na konci města, opět spíme ve sportovní hale. Pavelkovi už zítra odjíždí domů, a tak sedíme na žíněnkách a vykládáme. Lada s panem řidičem pomáhají loupat vajíčka na zítřejší rybí pomazánku. Pomalu se ukládáme ke spánku, brzy se halou ozývá hlasité chrápání.

5. ETAPA WROCLAW – OPOLE 91 KM

Jako speciální překvapení pro tátu, dávají Pavelkovi do výběru písní dnes i písničku Červíčku Jakobův. Po mši za námi přichází pan starosta a jako dárek od něj dostáváme všichni tašku s upomínkovými předměty. Teď to jen narvat do toho už tak plného batohu! Radost nám to ale dělá velkou, přeci jen nás jede sto. Po snídani vyrazíme vstříc devadesátikilometrové trase. Jenže v Olawě začíná co? Zase pršet. Kdo by to byl na letošní cyklopouti čekal. No nic, jedeme dál, po poledni by to mělo ustát. Jenže nás čeká cesta písčitými cestami, které jsou momentálně ve stavu kaluž vedle kaluže. Obalení blátem přijždíme do první vesnice, pauza na autobusové zastávce na malou sladkou svačinku. Nikde nikdo, už začínáme mít pocit, že jsme jeli špatným směrem, když tu kolem projíždí Pavelkovi. Jestli jsme si mysleli, že jsme od bláta, stačil jediný pohled na Kamila, aby nás vyvedl z omylu. Na to, že má na kole oba blatníky, na zádech si přivezl parádní nálož bahna. Díváme se na radar, měla by být chvíli dešťová pauza. Třesoucí se zimou zastavujeme u Biedronky, místního řetězce potravin. Rohlíky, šunka, sýr, vše nacpat do batohu, pořádně se obléct a vyrazit zase na cestu. Pár hodin by snad nemělo pršet, hurá!

Město Brzeg vynecháváme, někteří si tam ale zajíždějí. Co tam bylo pěkného? Oběd si dáváme kde jinde než na autobusové zastávce, Martin raději po dešti maže řetězy. Ani se nedíváme, kam všude se ten písek z lesa do kola dostal. Vypadá to nadějně, neprší, občas zasvítí i slunce, jede se dál! Usedáme kousek před Opolí na lavičku u řeky Odry, když tu uvidíme černé mraky. „To nás určitě obejde,“ říkáme si. Podívám se na radar a ejhle, jde to přímo na nás! Rychle skáčíme na kola a snažíme se tomu ujet. Proč zrovna teď není nikde žádný úkryt? Valíme přes třicet po cyklostezce, naproti nám jde spokojeně rodinka na procházku, déšť vidíme doslova pár metrů od nás, pořád se to přibližuje... stromy, záchrana! Zalezeme pod ně a v tu chvíli liják začne. Fu, to bylo teda o chlup. Rodinka to musela schytat přímo, nechápeme, jak ty mraky nemohli vidět, když šli přímo proti nim. Vedle stromů stojí kaplička Panny Marie, jakmile déšť ustává, jdeme jí poděkovat za úkryt. A už si to k nám mašuruje pan odnaproti, snažíme se porozumět alespoň hlavní myšlence. „Vy jste se přišli pomodlit? No to je pěkné! Někteří tudy jen projedou, kouří tady, kapličky si ani nevšimnou! To já se tu pomodlím ráno a večer a jak dobře se mi spí! Fajnová kaplička!“ povídá dle našeho skromného překladu místní děda. Brzy se z domu ozývá: „Tato, co tam děláš pod tím stromem?“ a pán odchází poslušně domů za ženou. Do Opole už je to jen kousek, svítí slunce a je teplo. Hlavní katedrála se bohužel opravuje, tak ani nakouknout nemůžeme. Přijíždíme do kněžského semináře, kde máme dnes spát, Pavelkovi právě odjíždí. Díky moc za hudební doprovod a srandu, která s vámi je! Na ubytování jsme mezi prvními, sprcha je po půl hodinách muži/ženy. Ale jak je krásně teplá, úžasné! Zahříváme se i zevnitř, Lence se narodil synovec, to se musí zapít! Večer má přednášku Honza Pečiva o štěstí. Jsem nějak zmožená, usínám, asi jsem to štěstí našla v klidném spánku.

6. ETAPA OPOLE – JAVORNÍK 103 KM

Neprší, je to v suchu! Ale čeká nás přes sto kilometrů, to si zase šlápneme. Mše svatá je sloužena v kostele patřícím ke kněžskému semináři, moderní, prostorný. Mareček a Peťa Gabrielů se postupně během cyklopouti posouvají blíž a blíž k oltáři, dneska už šikovně ministrují. Po mši ještě společná fotka pro místní tisk, blik, cvak, můžeme jít na snídani! Snažíme se vyjet na trasu co nejdříve, nejspíš vyrazíme úplně mezi prvními. „Jak se odtud z toho města dostaneme?“ slyším za sebou mužské hlasy. „Nemůžeme se přidat k vám, že byste nás vyvedli ven?“ Hm, tohle už asi bylo směřováno na nás. A tak rozšiřujeme naši dvojici o čtyři dědáčky, ti posilněni ranním přípitkem valí na kole jak ďas. Průjezd pod Marťovým velením zvládneme bez problémů, Opole se zdá být hezkým městem, škoda že nebylo více času na prohlídku. Zastavujeme se u kostela, dědáčkové také. Zastavujeme se na chodníku vysvléknout bundy, dědečkové také. Tak to vypadá, že se naše skupinka rozšířila na trvalo. Nevadí, jede se po cyklostezkách, autům nezavazíme. Nakonec do třetice zastavujeme na sváču, dědáčkům ukazujeme, že můžou jet dál, ale stejně taky o kus dál zastaví. Po chvíli kolem prosvítí skupina Snails, dědáčkové pokračují s nimi dál. Nás si na kus řeči odchytí místní teta, prý kolik nás jede a kam míříme. Aspoň to se z její polštiny snažíme pochopit. Gratuluje nám, zvedá palce nahoru, s úsměvem odjíždí ve svém autíčku dál. A to už jsme se báli, že nám chce vynadat, že musela předjíždět tolik cyklistů.

Přijíždíme do města Nysa, zastavujeme se i na oběd. V centru potkáváme i celou rodinku Gabrielů. Kousek musíme po hlavní, ale pak už se dostáváme k prvnímu velkému jezeru. Větší zastávka je až u jezera Otmuchovského, škoda že není ke koupání. Po hrázi jedeme dál, české hranice jsou již nedaleko. Zastávka v Bílé Vodě by byla pěkná, ale taky hezky z ruky. A tak jedeme omrknout aspoň Tančírnu v Račím údolí. Přes sklo sledujeme děti tančící jako profesionálky, Martin je rozhodnut, že musíme dát jednou naše děti do tanečních. Souhlasím! A teď už prý bez kopců až do Javorníku. Ha! Hned za zatáčkou kopec jako blázen. No přiznávám, jdu to pěšky, ale sto kilometrů už máme najetých! Od zámku na Janském vrchu už je to k místní škole jenom kousek, k večeri máme maso s rýží, vydává ji kupodivu táta. Jde mu to ale skvěle. Ani dnes nejsme ochuzeni o přednášku, přijíždí nás totiž navštívit ostravský farář a znalec historie Zlatých Hor pan Jan Larisch. Tak už víme, kam to zítra jedeme! Můžeme jít v klidu spát.

7. ETAPA JAVORNÍK – ZLATÉ HORY 62 KM

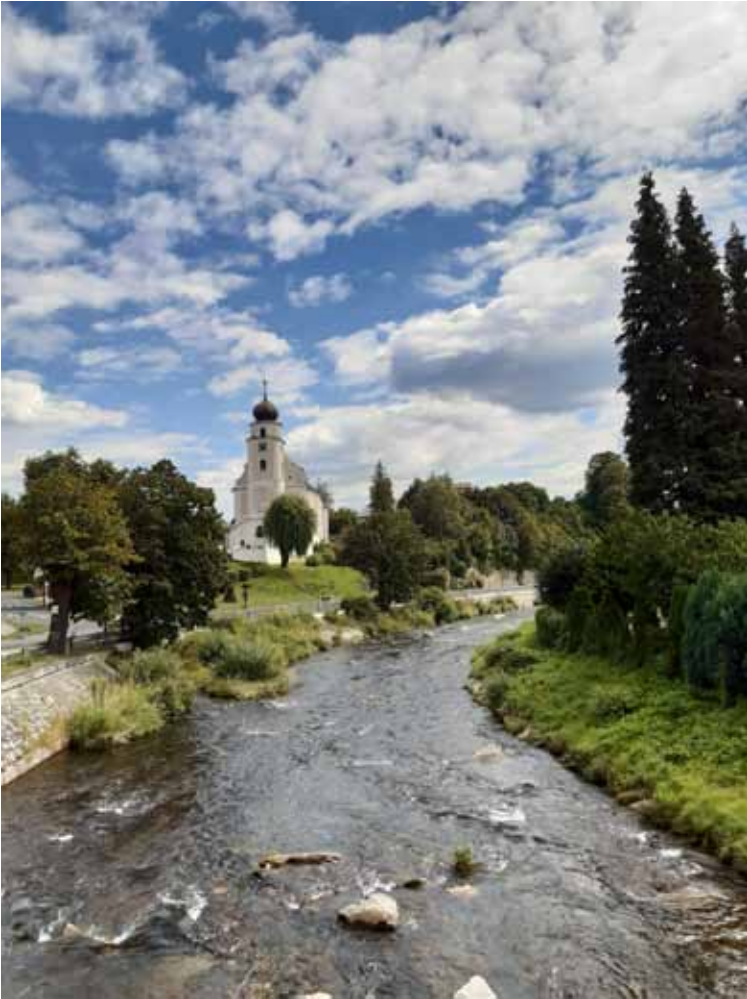
Probouzení je dneska těžké, ale když se ještě rozespálí rozhlížíme kolem, zjišťujeme, že někteří už jsou zase téměř připraveni k dojezdu. Dresy oblečené, kufry sbalené. A to přitom dokonce dnes ani ranní ptáče táta nevstal brzo a neprocvičil si na mobilu angličtinu. V Polsku však prý anglicky včera mluvil, tak to ho musíme pochválit! Mše svatá se koná v nedalekém kostele Nejsvětější Trojice. Přicházíme zpět na snídani a pan Miklenda už odjíždí domů, prý ho čeká za pár dnů zase nějaká další cesta, ten člověk je fakt neuvěřitelný! Na cestě domů už jsou i Vašek Odvody a Franta, vstávali brzy, aby byli v Domažlicích na druhé straně republiky včas na přípravu svatovavřínecké pouti. Teprve včera jsme po letech zjistili, že Vašek vlastně není Odvody ale od fary, protože prý přímo v ní v jejich malé vesničce jako kostelník bydlí! Tak snad se pouť na Vavříneček vydařila, my zase musíme popojet na kolech dál.

Etapa je dneska sice krátká, jen něco málo přes 34 kilometrů, o to víc ale umožňuje kreativním lidem vytvořit si svou vlastní cestu. Takže žádná asfaltka přes pár kopců, pěkně terénem do vršků Jeseníků! No dobře, přímo na Praděd najedeme, dokonce ani Mustafa s bratrem tam nevyjíždí, to už je co říct. Trasa je to ale i tak nádherná, krásné výhledy na přírodu, malebné vesničky v údolí, hřející sluníčko, opravdu zážitek! Jen ten nákladák se dřevem na úzké lesní cestě projíždějící centimetr od nás taková paráda není. No zvládl jsme to ve zdraví všichni, zastavujeme u kapličky sv. Anny, kterou místní nadšenci opravují po vzoru Neratova. Odsud je to již nedaleko do Zlatých Hor, první však ještě zastávka u zlatokopeckého skanzenu. Ten se nám moc líbí, jen to zlato žádné nenacházíme. Kupodivu ani žádné cyklopoutníky. No není se co divit, podle toho, co nám později u piva vypráví táta. Doporučenou trasu omylem vedl o odbočku dál, a tak si většina lidí udělala zajíždku místo do skanzenu do průmyslové zóny!

Na ubytování přijíždíme právě včas, abychom stihli sprchu a s miskou pádili na povídkové knedlíky. Táta už má šest v sobě, otec Alvarez mu jako každý rok rád nabídl svou porci. Bilance je nakonec následující: 1. místo táta – 10 knedlíků, 2. místo Martin – 7 knedlíků, 3. místo všichni ostatní, do kterých se vešly jenom čtyři. Večer je pro nás připravena prohlídka kostela Nanebevzetí Panny Marie. Táta s Ludkem odchází, mně se nějak nechce. Pak ale s Martinem vyrážíme na mši svatou, slunce už pomalu začíná zapadat za obzor. Zpět se vracíme za tmy a také docela za zimy. Bobr a spol. se nevrací z kostela, ale teprve z etapy, kudy oni jezdí, to fakt nevím, snad nejeli přes ten Praděd. Táta s Ludkem mezitím hlídají malou Verunku Gabrielovou, pojídají brambůrky a probírají život. Chvilí se k nim přidáváme, pak už se nám ale zavírají oči, a tak upadáme do příjemnému spánku.

8. ETAPA ZLATÉ HORY – STĚBOŘICE 74 KM

Letos naposledy nás probouzí Pedrův budíček, po ovocném jogurtu s bagetkou vyrážíme na poslední etapu. V plánu jsou tři rozhledny, jen tu nejbližší Biskupskou Kupu vynecháváme, pff, takový kopec hned po ránu, ne děkuji pěkně. Dokonce ani Burešovi, podobní nadšenci do rozhleden jako my, na ni nejedou. Dnes nás čeká brzy zrána i tak vydatný kopec, stoupaní k poutnímu místu Maria Hilf. Většina jede po nově opravené asfaltové silnici, někteří se drápají po křížové cestě. Je pěkná, což o to, ale musí se jít pěšky, tudy to na kole fakt nejde. Laďa je ale nadšený, se svou skupinkou i zpívají a modlí se. K poutnímu místu přijíždíme právě včas na růženec. Dnes se tu koná každoroční pouť, letos ji slouží celebrita nejen mezi věřícími, kněz Zbigniew Czendlik. Z kázání jsou sem tam rozpačité i místní tetičky, kdyby to aspoň nebylo tak dlouhé... Nicméně sedíme ve stínu, na rozdíl od některých. Zpěvy jsou doprovázeny rázným varhaníkem, žalm nás dokonce raději předem naučil. Dcery královské nám zní ještě po zbytek dne v hlavě. Půl jedné, tachometr ukazuje ujetých pět kilometrů, sedmdesát je ještě před námi, máme co dělat. Z kopce to našťástí jede rychle a pak podél vody po rovině také.

V Krnově se setkáváme i s dalšími cyklopoutníky na obědě, musíme se posilnit před stoupaním na Cvilín. Máme to ale dva v jednom, poutní místo, o kousek dál i rozhlednu. Popojedeme pár kilometrů a jsme u další rozhledny, lákavější je však koupaliště pod ní. Plavky s sebou ale nemáme, tak nezbyvá než jet dál. Kousek před cílem nás čeká rozhledna Šibenice. Formánkovi právě odjíždí. „Kdybyste viděli toho tátu, jak prolézá bludištěm, to bylo teda něco!“ volají na nás. Bludištěm? Co nás to tam navrchu čeká? Skupinu Snails potkáváme na rozhledně, avšak o jednoho člena menší. Iva vyčerpaná včerejším cestováním s Burešovými přes Žulovou už jela rovnou do cíle. Její dcera Anežka se ale drží, a dokonce šplhá po lanech nahoru. Rozhledna je postavena ve stylu válečných bunkrů, kolem ní jsou rozestavěny překážky, které používají vojáci při cvičení. Tady se nám to líbí, klidně bychom tu hodinku pobýli, jen kdyby nebylo tak moc hodin a nespěchali jsme do cíle. Ubytování je v úplně nové tělocvičně, bohužel vzdáleno od orlovný, kde se koná slavnostní ukončení. Do cíle přijíždí všichni ve zdraví, letos bez vážných pádů a zlomenin. Petr Gabriel děkuje organizačnímu týmu, každému účastníkovi předává pamětní list. Část cyklopoutníků už se rozjíždí do svých domovů, a tak večer postáváme v hloučku jen s pár nejbližšími. Lenka, Jura, Laďa, Luděk, Pavel. Rozlévá se poslední zbytek ořechovky, povídá se, hodnotí se letošní ročník. Pršelo? Pršelo. Ale poslední dny už zase svítilo slunce, nikomu se nic vážného nestalo a všichni se v dobré náladě můžeme rozloučit!

Přátelství na cyklopouti jsou zajímavá. Intenzivně spolu prožíváme týden na kolech, potkáváme se ve sprchách, u večere, spíme vedle sebe na karimatkách, posloucháme vzájemné chrápání, pak se ale zase rozjedeme do svých domovů a s naprostou většinou se rok nevidíme. Pak se ale zase setkáme na startu další cyklopoutě a navážeme tam, kde jsme před rokem skončili. Kde pracujete? Kde bydlíte? Kolik máte dětí? O mnoho lidech takové informace ani po letech nemáme. Někdy se nás ale ani nepadne na ně zeptat, protože je to vlastně nepodstatné. Důležité je, co spolu prožíváme, jak se k sobě chováme a zda si navzájem rozumíme. Opravovat pichlé kolo v dešti musí být k vzteku. Když má ale člověk kolem sebe dobrou partu lidí, která je mu ochotná podržet všechny díly, a ještě se u toho zasmát, není to vlastně žádná tragédie. Sedět hodinu ve vedru na benzínce a čekat, zda šéf autobusové přepravy dokáže autobus opravit také není žádná sranda. Obzvlášť když vás čeká ještě několikahodinová cesta autem do Prešova. Ale taky je to příležitost dát se do řeči s ostatními a pak ten čas jinak utíká!

Tak co milí cyklopoutníci? Vydáme se příští rok zase společně na cyklopout? Třeba přes ty Alpy, jak avizoval Petr Gabriel? To už třeba povalíš Anežko na svém novém elektrokole! Tak se opatrujte a zase za rok na startu, čeká nás jubilejní 20. ročník, to si nesmíme nechat ujít!

Veronika Žajdlíková

